

רע"פ 1017/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1017/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע בע"פ 2657-09-14, מיום
21.1.2015, שניתן על-ידי כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ; י'
צלוקובניק; י' עדן

בשם המבקש:

עו"ד יוסי לין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ - סג"נ; י' צלוקובניק; י' עדן), בע"פ 2657-09-14, מיום 21.1.2015, אשר בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ד"ר י' ליבדרו), בת"פ 39943-07-13, הכרעת דין מיום 5.3.2014 וגזר דין מיום 2.6.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המחזיק שלושה אישומים, ומייחס למבקש עבירות אלימות רבות כלפי בת זוגו (להלן: המתלוננת) ובנותיו הקטינות. בסיומו של הליך הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש במרבית העבירות שיוחסו לו. במסגרת האישום הראשון, הורשע המבקש בכך שתקף את בתו, ביום 3.7.2013, באמצעות סכין, וגרם לה חתכים בידה; וכן היכה אותה באגרופים, בעיטות, ובאמצעות כבל. באישום השני, הורשע המבקש בכך שתקף את בנותיו באופן יומיומי בידיו ובאמצעות מקלות, וכן איים על אחת הבנות כי יירה בה באקדח. בנוסף, הורשע המבקש באישום השלישי, בכך שתקף את המתלוננת במועדים רבים, במכות אגרופ ובסטירות. כמו כן, כאשר היתה המתלוננת בהריון, היכה אותה המבקש באגרופים שפגעו בעינה השמאלית ובבטנה. בגין מעשים אלה, הורשע המבקש בעבירות הבאות: פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335(א)(1) וסעיף 335(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפת קטין על-ידי אחראי וגרימת חבלה של ממש (ריבוי עבירות), לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

3. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, ביום 2.6.2014, נגזר דינו של המבקש. בית משפט השלום הדגיש את חומרתן המיוחדת של עבירות אלימות במשפחה, וציין כי בנסיבות העניין, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה. כמו כן, עמד בית המשפט על חומרת הפגיעה במתלוננת ובבנותיה. לקולה, ניתנה הדעת לגילו של המבקש ולהיעדר הרשעות קודמות בעבירות דומות. בשים לב למכלול שיקולי הענישה, השית בית המשפט על המבקש 5 שנות מאסר, לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירות אלימות מסוג פשע; וכן 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של איומים.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. במסגרת הערעור, השיג המבקש על הרשעתו בכך שתקף את המתלוננת בהיותה בחודש השמיני להריונה, וכן על חומרת העונש שהושת עליו. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, מיום 21.1.2015, נדחה הערעור, על שני חלקיו. בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערבות בקביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום, וקבע כי נוכח האמון המלא שניתן בעדותן של המתלוננת ושל הבנות, קיומו של חוסר התאמה מסוים בנוגע לשלב המדויק שבו היתה המתלוננת להריונה, איננו מפחית ממהימנות עדותה. אשר לגזר הדין, נקבע כי העונש שהושת על המבקש איננו עונש קל, אך הוא הולם את חומרת המעשים ואת חומרת הפגיעה בבני המשפחה, ולפיכך נדחה גם הערעור על חומרת העונש, כאמור.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, חוזר המבקש על הטענה, כי הרשעתו בכך שהיכה את המתלוננת בהיותה בהריון, מבוססת על טעות. המבקש הדגיש, כי הוא הורשע באישום השלישי בכך שנהג להכות את המתלוננת באופן תדיר. לצד זאת, נכלל באישום השלישי, סעיף אשר מתייחס באופן ספציפי לתקיפתה של המתלוננת בהיותה בחודש השמיני להריונה. נטען, כי השלב המתקדם של ההריון, הוא שהוביל להתייחסות מיוחדת לאירוע זה, אשר בגינו נקבע גם מתחם ענישה מחמיר במיוחד. לטענתו של המבקש, נוכח דבריו של בית המשפט המחוזי, בהקשר זה, ברי כי המבקש הורשע בעובדות שאינן נכונות. טענתו של המבקש מבוססת על כך שהלידה אירעה בשבוע ה-41 של ההריון, בעוד שהמתלוננת העידה כי

היא הוכתה על-ידי המבקש בחודש השמיני להריונה, ותקיפה זו גרמה ללידה. לפיכך, טען המבקש, כי יש לזכות אותו מן ההרשעה באירוע האמור, ובהתאם לכך, להקל בעונש שהושת עליו.

דיון והכרעה

6. הלכה מושרשת היא, כי רשות לערעור "בגלגול שלישי", תינתן בצמצום, ורק במקרים אשר מצריכים דיון בשאלה משפטית כבדת משקל או בסוגיה רחבת היקף, וכן במקרים שבהם מתעורר חשש לעיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 959/15 שלבי נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 591/15 חביבי נ' מדינת ישראל (8.2.2015); רע"פ 449/15 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (21.1.2015)). לאחר עיון בבקשה שלפניי ובנספחיה, אני סבור כי עניינו של המבקש איננו נמנה על מקרים אלה, ולפיכך דין הבקשה להידחות.

7. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את טענתו של המבקש. טענתו של המבקש נסובה סביב הרשעתו בסעיף השני של האישום השלישי לכתב האישום. בסעיף זה נאמר, כי "במועד שאינו ידוע למאשימה, סמוך ל-21.8.06, בעת שמתלוננת 1 היתה בחודש השמיני להריונה, הנאשם [המבקש] הכה אותה בראש, בעינה השמאלית ובאגרופים בבטן. כתוצאה מהמכות נותרו סימן כחול ונפיחות בעינה השמאלית של המתלוננת 1, והיא אף הובהלה לבית החולים". יודגש, כי האירוע איננו מתוארך ליום 21.8.2006, אלא למועד שאינו ידוע, בסמוך לתאריך זה. לכן, העובדה שביום 21.8.2006, ילדה המתלוננת בת, לאחר 41 שבועות הריון, איננה עומדת בניגוד לעובדות כתב האישום.

8. בנוסף, התרשמותו הכללית של בית המשפט מעדותה של המתלוננת היתה חיובית, וקיומן של סתירות שאינן מהותיות בגרסתה, לרבות ביחס ללוחות הזמנים, לא זכה למשקל רב (ראו, בהקשר זה, ע"פ 5869/07 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (9.9.2009)). בהתאם לכך, קיבל בית משפט השלום את הטענה בדבר חוסר התאמה לעניין החודש שבו ילדה המתלוננת, אך הדבר לא מנע מבית המשפט לאמץ את גרסתה של המתלוננת, לפיה היא הוכתה "במהלך ההריון". נוכח קביעה זו, גם אם נניח שהתקיפה המתוארת לא אירעה בחודש השמיני, או שהיא לא גרמה ללידה מוקדמת, הרי שלא נפלה שגגה בפסק דינו של בית משפט השלום. מכל מקום, לא מצאתי בטענותיו של המבקש עילה להתערב בקביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום, בפרט נוכח הריסון המיוחד של ערכאת הערעור, בבואה לבחון השגות על ממצאים עובדתיים אשר מבוססים על הערכת מהימנותם של עדים; וכידוע, ריסון זה זוכה למשנה תוקף, במסגרת בקשה לרשות ערעור (רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014)).

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ג בשבט התשע"ה (12.2.2015).

ש ו פ ט

